

EL GAT DE LLUM DE NADAL

En un dijous 13 com qualsevol altre, amagats en una carretera poc visitada del poble de Sant Hilari Sacalm, hi vivia una família perfectament normal que començava a decorar el petit, però acollidor pis en què vivien. L'arbre, el balcó, el pati... tot ple de llumetes de colors, dedicades a celebrar els bons records de Nadal. El gat d'aquesta família, en Mouschi, observava encuriolit què era el que feien els seus amos mentre es passejava davant del sofà com si fos l'amo de l'univers. De manera quasi instintiva, digne d'un gat domesticat, va posar especial atenció a l'arbre, que estava decorat amb brillantor i rialles.

Mentre els humans acabaven de decorar, el gat, sempre atent i ben plantat, mirava l'escena amb ulls dilatats, interessats. La bestiola no era de cap manera tonta, decidint que esperaria. No va ser fins hores més tard, quan estava sol a casa perquè els seus humans van decidir a anar a fer compres d'última hora, que va decidir atacar, realitzant la seva actuació.

A pas lent va acostar-se a l'arbre, observant amb mania les llumetes. A partir d'allà, tot va passar massa ràpid. D'un salt en Mouschi va tirar l'avet a terra i es va apoderar de les llums, sense perdre temps es va dedicar a mossegar-les i empassar-se-les totes fins que no en quedés ni una. Després d'uns segons, va quedar estès a terra amb l'estómac ple de llumetes de colors. Però, contra tot pronòstic, mitja hora més tard es va aixecar i córrer travessant la porteta que tenia per anar al carrer, dirigint-se a la Miranda.

Va seguir el camí habitual, fent corredisses pels carrers i saltant de teulada en teulada, cridant l'atenció com un tsunami al desert. Pel camí la gent observava amb fascinació, com si haguessin vist una fada. El gat, decidit, no els feia ni cas. Tan decidit estava per anar al mirador que no s'adonava de la llum al seu voltant que el feia semblar eteri. No era conscient de com el seu pèl enlluernava el terra sota seu com una estrella en miniatura.

El gat brillava, brillava com mai ningú havia brillat abans.

El temps no passava per l'animaló, massa absorit en el paisatge que oferia la Miranda. En algun moment, algú va reconèixer a en Mouschi i va trucar a la seva família, que van arribar poc després. Estaven encantats i acovardits a la vegada. La seva bola de pèl, que tantes rialles els havia donat durant tant de temps, ara també era la seva estrella. Amb molta cura, portaren en Mouschi a coll, direcció cap a casa.

Això sí, a part de rialles, també portava desgràcies. Aquell arbre de Nadal no es va recuperar mai més.

Velrotia